

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENAT

LEGE

privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale

Senatul adoptă prezentul proiect de lege

CAPITOLUL I DISPOZIȚII GENERALE

Art.1.– Prevederile prezentei legi reglementează condițiile privind constituirea, gestionarea, utilizarea și controlul Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, denumit în continuare *Fondul de garantare*.

Art.2.– Din Fondul de garantare se asigură plata creanțelor salariale care rezultă din contractele individuale și colective de muncă încheiate de salariați cu angajatorii împotriva cărora au fost pronunțate hotărâri judecătorești definitive de deschidere a procedurii insolvenței și față de care a fost dispusă măsura ridicării totale sau parțiale a dreptului de administrare, denumiți în continuare *angajatori în stare de insolvență*.

Art.3.– Constituirea, gestionarea și utilizarea Fondului de garantare au la bază următoarele principii:

a) principiul contributivității, conform căruia Fondul de garantare se constituie pe baza contribuțiilor datorate de angajatori;

b) principiul obligativității, potrivit căruia angajatorii au, conform legii, obligația de a participa la constituirea Fondului de garantare;

c) principiul repartiției pe baza căruia fondul realizat se redistribuie pentru plata drepturilor salariale datorate de angajatorii în stare de insolvență;

d) universalitatea obligației de plată a creanțelor salariale, indiferent de îndeplinirea sau neîndeplinirea obligației de contribuție a angajatorilor;

e) Fondul de garantare este independent de resursele gestionate de instituția de administrare;

f) Fondul de garantare nu poate face obiectul măsurilor asigurătorii sau al executării silite.

Art.4.– În sensul prevederilor prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *angajator* – persoana fizică sau juridică ce poate să angajeze forță de muncă pe bază de contract individual de muncă, în condițiile prevăzute de Legea nr.53/2003 – Codul Muncii, cu modificările și completările ulterioare;

b) *angajator transnațional* – angajatorul, persoană fizică sau juridică ce desfășoară activități pe teritoriul României și cel puțin al unui alt stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European;

c) *salariat* – persoana fizică ce prestează muncă pentru și sub autoritatea unui angajator, în temeiul unui contract individual de muncă încheiat pentru normă întreagă sau cu timp parțial sau al unui contract de muncă la domiciliu, de muncă temporară sau de ucenicie la locul de muncă, indiferent de durata acestora;

d) *creanțe salariale* – drepturile salariale și alte drepturi bănești datorate și neplătite salariatului, care au fost stabilite în contractul individual de muncă și/sau contractul colectiv de muncă.

CAPITOLUL II

CONSTITUIREA FONDULUI DE GARANTARE

Art.5.– (1) Resursele financiare ale Fondului de garantare se constituie din:

a) contribuția angajatorilor;

b) venituri reprezentând dobânzi, majorări de întârziere pentru neachitarea în termenul de plată a contribuției la Fondul de garantare, precum și din alte sume provenite din surse admise de lege;

c) sume provenite din recuperarea debitelor create în condițiile prezentei legi, altele decât cele provenind din contribuțiile la Fondul de garantare.

(2) Resursele financiare constituite potrivit prevederilor alin.(1) se prevăd distinct la partea de venituri a bugetului asigurărilor pentru șomaj.

(3) Veniturile constituite potrivit alin.(1) sunt destinate în exclusivitate pentru finanțarea categoriilor de creanțe salariale prevăzute de prezenta lege, precum și pentru finanțarea cheltuielilor de gestionare a Fondului de garantare.

(4) Cheltuielile pentru finanțarea categoriilor de creanțe salariale prevăzute de prezenta lege, precum și pentru finanțarea cheltuielilor de gestionare a Fondului de garantare se prevăd distinct la partea de cheltuieli a bugetului asigurărilor pentru șomaj.

(5) În cazul în care veniturile Fondului de garantare depășesc cheltuielile efectuate potrivit prevederilor prezentei legi, excedentele anuale rezultate se reportează în anul următor și se pot utiliza pentru finanțarea cheltuielilor prevăzute la art.13 alin.(1).

(6) Eventualele deficite înregistrate în situația în care veniturile sunt depășite de cheltuielile Fondului de garantare se acoperă din disponibilitățile înregistrate în anii precedenți.

Art.6.– (1) Execuția de casă a sumelor aferente Fondului de garantare se realizează prin trezoreria statului.

(2) Disponibilitățile financiare ale Fondului de garantare se păstrează la trezoreria statului și sunt purtătoare de dobânzi.

Art.7.– (1) Angajatorii au obligația de a plăti lunar o contribuție la Fondul de garantare, în cotă de 0,25%, aplicată asupra fondului total de salarii brute lunare realizate de salariați.

(2) La data intrării în vigoare a prevederilor prezentei legi, cota contribuției datorate la bugetul asigurărilor pentru șomaj de angajatorii prevăzuți la alin.(1), stabilită potrivit legislației în vigoare, se diminuează cu 0,25 puncte procentuale.

Art.8.– (1) Angajatorii au obligația de a declara lunar contribuția la Fondul de garantare, la organul fiscal competent, până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se datorează drepturile salariale.

(2) Termenul de declarare a contribuției la Fondul de garantare constituie și termen de plată.

(3) Modelul și conținutul declarației privind obligațiile de plată la Fondul de garantare se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(4) Pentru neplata contribuției datorate la termenul prevăzut la alin.(1) și (2) se aplică majorări de întârziere, în condițiile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art.9.– (1) Activitatea privind înregistrarea fiscală, declararea, stabilirea, verificarea, colectarea și soluționarea contestațiilor pentru contribuția la Fondul de garantare se realizează de către Ministerul Finanțelor Publice, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale subordonate, potrivit legii.

(2) Contribuția la Fondul de garantare se administrează potrivit dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Organele fiscale prevăzute la alin.(1) vor proceda la actualizarea din oficiu a informațiilor conținute în vectorul fiscal din registrul contribuabilului, cu obligația referitoare la contribuția la Fondul de garantare.

(4) Sumele realizate din activitatea de colectare prevăzută la alin.(1) se varsă la Fondul de garantare.

CAPITOLUL III GESTIONAREA FONDULUI DE GARANTARE

Art.10.– Gestionarea Fondului de garantare se face de Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, prin agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene și a municipiului București, denumite în continuare *agenții teritoriale*.

Art.11.– În gestionarea Fondului de garantare, agențiile teritoriale au următoarele atribuții:

a) primesc, examinează și soluționează cererile privind plata creanțelor salariale care rezultă din contractele individuale și/sau colective de muncă;

b) stabilesc cuantumul creanțelor salariale cuvenite salariaților și efectuează plata acestora;

c) recuperează debitele create în condițiile prezentei legi, altele decât cele provenind din contribuțiile la Fondul de garantare;

d) reprezintă interesele Fondului de garantare în relațiile cu instituțiile administrației publice centrale și locale, instanțele judecătorești, societăți sau organizații;

e) efectuează schimbul de informații cu instituțiile competente din statele membre ale Uniunii Europene sau ale Spațiului economic european.

Art.12.– Cheltuielile de gestionare se suportă din resursele Fondului de garantare, în limita a 5% din venituri, în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

CAPITOLUL IV UTILIZAREA FONDULUI DE GARANTARE

Art.13.– (1) Din resursele Fondului de garantare se suportă, în limitele și în condițiile prevăzute în prezentul capitol, următoarele categorii de creanțe salariale:

a) salariile restante;

b) compensațiile bănești restante, datorate de angajatori pentru concediul de odihnă neefectuat de salariați, dar numai pentru maximum un an de muncă;

c) plățile compensatorii restante, în cuantumul stabilit în contractul colectiv de muncă și/sau contractul individual de muncă, în cazul încetării raporturilor de muncă;

d) compensațiile restante pe care angajatorii au obligația de a le plăti, potrivit contractului colectiv de muncă și/sau contractului individual de muncă, în cazul accidentelor de muncă sau al bolilor profesionale;

e) indemnizațiile restante pe care angajatorii au obligația, potrivit legii, de a le plăti pe durata întreruperii temporare a activității.

(2) Din Fondul de garantare nu se suportă contribuțiile sociale datorate de angajatorii în stare de insolvență.

Art.14.– (1) Suma totală a creanțelor salariale suportate din Fondul de garantare nu poate depăși cuantumul a 3 salarii medii brute pe economie, pentru fiecare salariat.

(2) Salariul avut în vedere la alin.(1) este salariul mediu brut pe economie, comunicat de Institutul Național de Statistică în luna în care s-a deschis procedura insolvenței.

Art.15.– (1) Creanțele salariale prevăzute la art.13 alin.(1) lit.a), c) d) și e) se suportă pentru o perioadă de 3 luni calendaristice.

(2) Perioada prevăzută la alin.(1) este perioada anterioară datei la care se solicită acordarea drepturilor și precede sau succede datei deschiderii procedurii insolvenței.

(3) O altă solicitare privind plata creanțelor salariale poate fi făcută numai dacă perioada prevăzută la alin.(2) este mai mică de 3 luni.

Art.16.– Creanțele izvorâte din raporturi de muncă, plătite în cazul falimentului, potrivit legislației în vigoare, se diminuează cu sumele achitate din Fondul de garantare.

Art.17.– În situația în care se pronunță închiderea procedurii de insolvență, ca urmare a redresării angajatorilor, aceștia sunt obligați să restituie sumele suportate din Fondul de garantare, în termen de 6 luni de la pronunțarea hotărârii de închidere a procedurii.

Art.18.– Hotărârea de închidere a procedurii va fi notificată de îndată de judecătorul sindic agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă în a cărei rază se află sediul, domiciliul sau reședința angajatorului.

Art.19.– (1) Stabilirea cuantumului creanțelor salariale convenite salariaților și efectuarea plății acestora se realizează de agențiile teritoriale, la cererea scrisă a administratorului sau lichidatorului angajatorului în stare de insolvență.

(2) Agenția teritorială poate proceda la stabilirea cuantumului creanțelor salariale convenite salariaților și la efectuarea plății acestora și în baza cererii formulate de către salariații angajatorului în stare de

insolvență sau de organizațiile legal constituite ce reprezintă interesele acestora.

(3) Cererile prevăzute la alin.(1) și (2) vor fi însoțite de documente care să ateste că împotriva angajatorului a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă de deschidere a procedurii insolvenței și a fost dispusă măsura ridicării totale sau parțiale a dreptului de administrare.

(4) Înainte de a se adresa agenției teritoriale, salariații sau organizațiile legal constituite ce reprezintă interesele acestora trebuie să notifice în scris administratorului sau lichidatorului angajatorului în stare de insolvență, în vederea efectuării demersurilor necesare pentru plata creanțelor salariale potrivit alin.(1). O copie a notificării se va atașa la cererea adresată agenției teritoriale, potrivit alin.(2).

Art.20.– (1) În cazul angajatorului transnațional în stare de insolvență, stabilirea cuantumului creanțelor salariale cuvenite salariaților care prestează în mod obișnuit munca pe teritoriul României și efectuarea plății acestora se realizează de agenția teritorială în a cărei rază își desfășoară activitatea salariații.

(2) La stabilirea stării de insolvență se ia în considerare hotărârea pronunțată de autoritatea competentă dintr-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului economic european, prin care se deschide procedura sau, după caz, prin care se constată că nu există bunuri în averea debitorului sau că sunt insuficiente pentru a justifica deschiderea procedurii insolvenței și se pronunță radierea acestuia din registrul în care este înmatriculat.

Art.21.– (1) În situația în care, în urma examinării documentelor prevăzute la art.19 alin.(1) și (3), se constată îndeplinirea condițiilor prevăzute la art.12, agenția teritorială emite dispoziția privind stabilirea cuantumului creanțelor salariale suportate din Fondul de garantare pentru salariații angajatorului în stare de insolvență.

(2) Dispoziția prevăzută la alin.(1) se comunică administratorului sau lichidatorului angajatorului în stare de insolvență și constituie titlu de creanță, care devine titlu executoriu la data la care expiră termenul de plată, în situația prevăzută la art.17.

(3) În cazul în care se constată că angajatorul nu îndeplinește condițiile prevăzute la art.12, cererea prevăzută la art.19 alin.(1) se

respinge prin dispoziția motivată a agenției teritoriale, care se comunică persoanelor prevăzute la art.19.

Art.22.- (1) În cazul în care angajatorii aflați în situația prevăzută la art.17 nu restituie de bunăvoie sumele suportate din Fondul de garantare, agențiile teritoriale vor proceda la acțiuni de executare silită.

(2) Debitele create prin nerespectarea de către angajatorii prevăzuți la art.17 a obligației de restituire a sumelor suportate din Fondul de garantare se recuperează de la aceștia, în temeiul dispoziției prevăzute la art.21 alin.(2).

(3) Activitatea de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silite a debitelor prevăzute la alin.(2) se realizează potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de către personalul de specialitate din cadrul agențiilor pentru ocuparea forței de muncă, desemnat prin dispoziții ale directorilor executivi.

CAPITOLUL V SANCTIUNI

Art.23.- (1) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) necomunicarea datelor și informațiilor solicitate în scris de agențiile teritoriale, pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de prezenta lege;

b) comunicarea de date și informații incomplete sau eronate.

(2) Prevederile alin.(1) se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art.24.- Contravențiile prevăzute la art.23 alin.(1) se sancționează după cum urmează:

a) cea prevăzută la lit.a), cu amendă de la 1.000 lei (RON) la 3.000 lei (RON);

b) cea prevăzută la lit.b), cu amendă de la 5.000 lei (RON) la 10.000 lei (RON).

Art.25.– Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art.23 alin.(1) și, respectiv, la art.24 se realizează de organele de control ale agențiilor teritoriale.

Art.26.– Dispozițiile referitoare la stabilirea și sancționarea contravențiilor se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art.27.– Sumele încasate din amenzile contravenționale aplicate conform prezentei legi se fac venit la bugetul de stat.

Art.28.– Litigiile privind aplicarea prevederilor prezentei legi se soluționează de către instanțele judecătorești competente, potrivit legii.

CAPITOLUL VI DISPOZIȚII FINALE

Art.29.– (1) Dispozițiile prezentei legi intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2007.

(2) Beneficiază de prevederile prezentei legi salariații angajatorilor pentru care starea de insolvență intervine după data de 1 ianuarie 2007.

(3) Sumele necesare pentru plata creanțelor salariale prevăzute la art.13, precum și cheltuielile de gestionare a Fondului de garantare se suportă, pentru anul 2007, din subvenția acordată de la bugetul de stat către bugetul asigurărilor pentru șomaj.

Art.30.– În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei va elabora normele metodologice de aplicare a legii și le va supune spre aprobare Guvernului.

Prezenta lege transpune Directiva Consiliului nr.80/987/CEE privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția salariaților în cazul insolvenței angajatorului, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr.L283 din 28 octombrie 1980, cu modificările aduse prin Directiva Parlamentului European și a Consiliului nr.2002/74/CE publicată în Jurnalul Oficial nr.L270 din 8 octombrie 2002.

Acest proiect de lege a fost adoptat de Senat în ședința din 30 martie 2006, cu respectarea prevederilor articolului 76 alineatul (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

Nicolae Văcăroiu